

Bijzondere buitenbeentjes

Als je eerder noten kunt lezen dan cijfers of letters. Als er eerder melodieën in je hoofd klinken dan het alfabet of de tafel van drie, dan is er iets bijzonders aan de hand. Tenminste, dat vindt de rest van de wereld. Als het jou overkomt, vind je het allemaal de normaalste zaak van de wereld.

Sumire Hara en Andrea Vasi zijn allebei vijftien jaar. Precies tien jaar geleden, toen ze nog geen letter konden schrijven, grepen ze zich vast aan de muziek. En ze lieten nooit meer los. Nu zijn ze winnaars van het Prinses Christina Concours dat ieder jaar wordt gehouden. Samen vormen ze een duo: het HaraVasiduo.

Ze schreven zich zo'n beetje in voor de grap. En hun naam, HaraVasiduo, die is eigenlijk ook voor de grap. Wisten zij veel dat ze van de zeshonderd deelnemers zo ver zouden komen? Wisten zij veel dat hun naam in alle kranten zou verschijnen? Wisten zij veel dat ze zouden gaan optreden in Carnegie Hall in New York. De plek waar iedere muzikant van droomt? Nee, dat wisten zij niet. Maar nu ze het wel weten, zijn ze vastberadener dan ooit.

Ze wisten allebei al snel dat ze niets anders wilden dan muziek maken. Andrea studeerde zo hard op haar piano dat ze naar het conservatorium mocht toen ze tien jaar was. Het conservatorium is niet zomaar een muziekschool. Het is een school waar alleen heel getalenteerde mensen naartoe kunnen. En vooral de school in Den Haag is voor supertalenten. Andrea zat met zeven andere kinderen in groep 7. Samen deden ze aan rekenen en aardrijkskunde. Net als op een gewone basisschool. Maar daarnaast kreeg ze ook pianoles. De andere zeven kinderen gingen naar ballet. Andrea was de enige muzikante.

In de brugklas kwam Sumire erbij. Haar moeder is violiste en toen ze vijf jaar was kraste ze er samen met haar moeder al flink op los. En niet veel later, toen de andere kinderen uit haar klas nog twijfelden over beroepen als straaljagerpilot, dolfijnenverzorger en computermonteur, wist Sumire dat ze net als haar moeder violiste wilde worden. En als je dat wilt kun je er maar beter vroeg aan beginnen.

'Je kaak staat scheef,' zei de tandarts laatst tegen Sumire. 'Ik speel viool,' zei Sumire toen. Alle violisten die

vroeg beginnen met spelen groeien een beetje scheef. Dat komt door de manier waarop ze hun viool vasthouden. Ze heeft ook een ruw plekje op haar keel. Het voelt een beetje aan als de tong van een kat. Ook dat hebben alle violisten.

Andrea heeft last van verkrampde schouders door dat eeuwige zitten achter de toetsen. Het kan hen niks schelen. 'Heb je de spierballen van een basspeler wel eens gevoeld?' zegt de een. 'Of die van een slagwerker?' zegt de ander. 'Je herkent ze meteen hoor. Je hoeft maar door onze school te lopen en je kunt zo zien wie wat speelt.'

'Mensen met handschoentjes aan die spelen piano.'

'Mensen met sjaaltjes om hun nek die zingen.'

'Mensen die er een beetje verlept uitzien, dat zijn de drummers.'

'Dunne engeltjes die spelen harp.'

'Roepen ze om de haverklap "Biertje?" dan is het zeker een koperblazer.'

Het zijn aparte types hoor, op onze school, vertellen Andrea en Sumire allebei. 'Sommigen zouden op een gewone school zeker gepest worden,' zegt Sumire. 'Omdat het buitenbeentjes zijn.' Eigenlijk zijn het allemaal buitenbeentjes daar op het Koninklijk Conservatorium. Want je kiest toch niet voor drie uur per dag na school studeren als je ook naar de film kunt, of naar een vriendinnetje, of naar het zwembad als het buiten dertig graden is? En toch doen ze het. Omdat ze later geen optredens willen geven voor de plaatselijke duivenmelkersclub, maar voor een publiek dat net als zichzelf verschrikkelijk veel van muziek houdt.

Studeer je niet genoeg? Of is je talent wel groot maar niet supergroot? Dan word je weggestuurd van school. Ieder jaar weer moeten de leerlingen examen doen. En als ze dat examen niet halen moeten ze van school. Sumire en Andrea hebben al heel wat klasgenoten voorgoed uitgezwaaid. Zelf zijn ze daar sinds het Prinses Christina-avontuur niet meer zo bang voor. Andrea gaat volgend jaar als enige naar de vier-

de klas van het vwo. En omdat dat wel heel erg eenzaam is, mag ze af en toe aanschuiven in Sumires vierde klas van de Havo.

Eigenlijk is het gemeen verdeeld in de wereld. Een talent komt namelijk niet altijd alleen. Je hoort wel eens dat een pianist ook heel mooi kan zingen of goed kan schaken. Bah, denk je dan. Geef een van die talenten aan mij. Maar dat gaat natuurlijk niet. Sumire en Andrea zijn ook van die dubbeltalenten. Sumire zit namelijk ook nog eens op de vooropleiding van de kunstacademie. Ze tekent. Mislukt de muziek, dan kan ze net als haar vader ook nog kunstenaar worden.

Het andere talent van Andrea gaat jammer genoeg niet samen met pianospelen. Ze deed aan karate. En niet zo'n beetje ook. Andrea is tweede van de wereld. Maar ja, één verkeerde beweging met je hand en je kunt nooit meer pianospelen. 'De keus was niet zo moeilijk,' zegt Andrea. 'Maar het afscheid wel.'

Muziek staat voor haar bovenaan. En of het nu door de karate komt of niet, ze zal nooit met handschoentjes door de school lopen. Dat is niets voor haar. Misschien zijn ze moe van al die complimenten, misschien vinden ze het allemaal de normaalste zaak van de wereld. Maar ze halen hun schouders op telkens als ze horen dat ze toch wel heel bijzonder zijn. Bijzondere buitenbeentjes. Er zijn er niet veel van. Dus we moeten die naam maar onthouden: HaraVasi. En wat het fijne van muzikanten is? Ze gaan nooit met pensioen. Dus wie weet hangt er over zestig jaar een poster in jouw stad met daarop twee grijze dametjes afgebeeld. De een met een viool, de ander achter de piano. Dan wonen ze allang in Chicago, of Wenen, of Singapore. Maar op hun wereldtournee komen ze ook even langs Amsterdam en Rotterdam. Zet het alvast in je agenda van 2064. Je kunt er niet vroeg genoeg bij zijn, want waarschijnlijk zijn de zalen gauw uitverkocht.

Bibi Dumen Tak